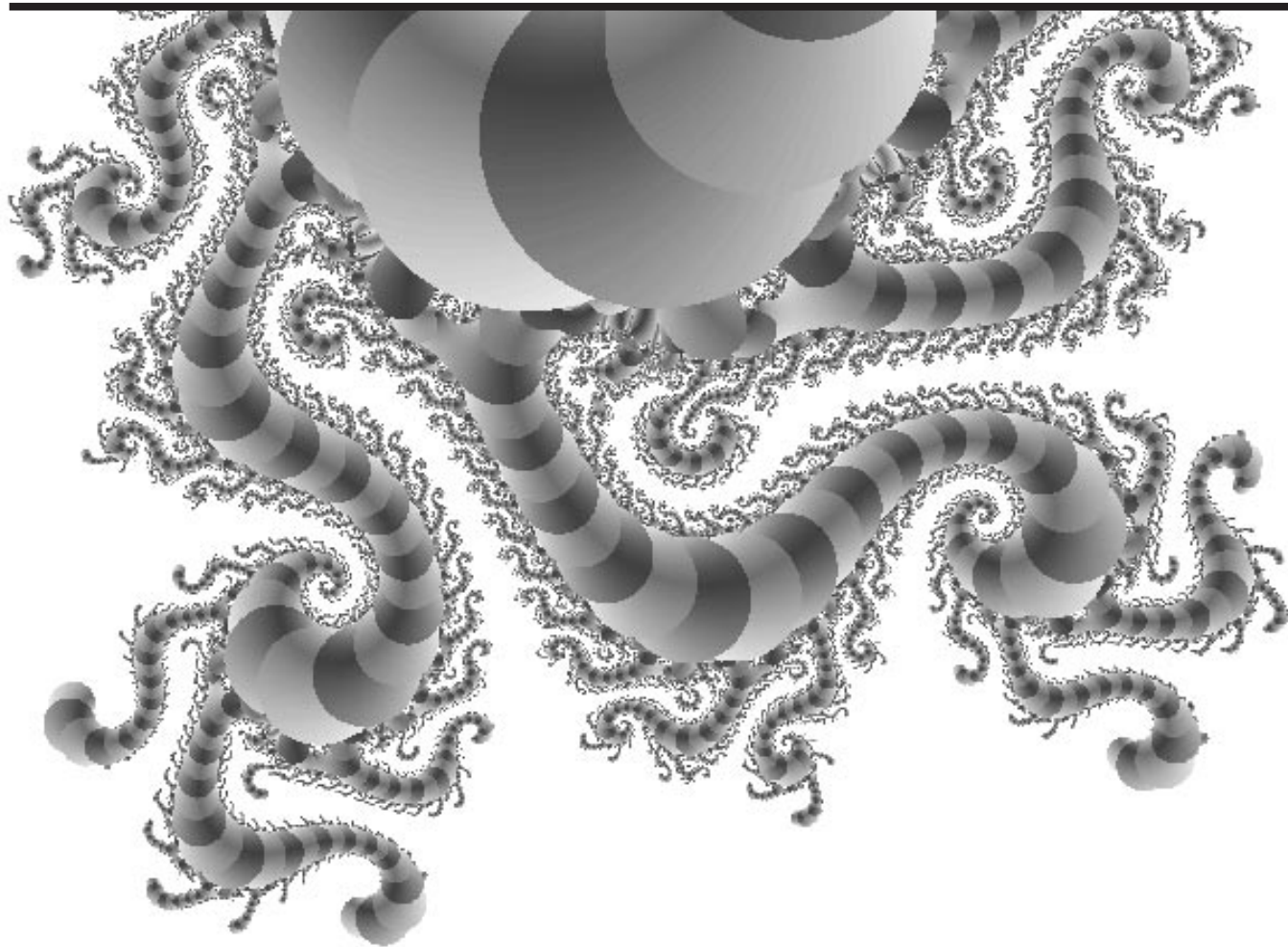

NiBBle

1/2000

TAMPEREEN TIETOTEEKKARIKILLAN VIRALLINEN JULKAISU

"Medusa" courtesy of Paul Carlson <pcarlson@ix.netcom.com>

PJ *puhuu*

Talvinen tervehdys kaikille TietoTeekkarikillan jäsenille. Nimeni on Anna Katajainen eli Anix ja olen tänä armon vuonna kiltamme hallituksen puheenjohtaja. Tyypilliseen tapaan kiltä yrittää pysyä yleismaailmallisen muutoksen vauhdissa ja samalla toiminnassaan kehittyä muita kiltoja nopeammin.

Uusia ideoita tapahtumista on tullut esille paljon. Nämä ideat ovat kuitenkin pääosin syntyneet hallituksen sisällä ja toivonkin, että myös jäsenistö ottaisi osaa ideointiin. Jäsenistöllehän ne tapahtumat järjestetään. Uusia tuulia pyritään tuomaan esille heti, kun alkuvuoden tapahtumien kiireet hieman laantuvat.

Kevätkauden alkaessa tietotekniikan koulutusohjelmaan tuli lisää uusia opiskelijoita. Tämä toistaiseksi ainutkertainen tapahtuma tuo lisää velvollisuuksia korkeakoulun lisäksi myös killalle. Velvoitteet killassa kohdistuvat teekkarikulttuurin omaksumisen oleelliseen helpottamiseen ja sitä myöten fuksivuoden huipentuman eli WAPun kohtaamiseen. Paljon onkin kiinni itse opiskelijoista haluaako nähdä teekkarikulttuuria parhaimmillaan. Me yritämme tuoda sitä esille siten, että jokainen siihen voi halutessaan osallistua.

Hyvää kevättä ja WAPpua toivottelee

Anna Katajainen
TiTen puheenjohtaja 2000
anix@cs.tut.fi

NIBBLE 1/2000

JULKAISIJA

Tampereen TietoTeekkarien Tuki ry

TOIMITTAJA

Tampereen TietoTeekkarikilta

PÄÄTOIMITTAJA

Ville Vehviläinen (nibble@tite.cs.tut.fi)

TAMPEREEN

TIETOTEEKKARIKILTA

Tampereen teknillisen korkeakoulun
ylioppilaskunnan alayhdistys

POSTIOSOITE

HB 106
PL 553
33101 TAMPERE
FINLAND

KILTAHUONE

HB 106 (1. kerros)
Hermia III (Hermitec)
Hermiankatu 12 C
Hervanta, Tampere

SÄHKÖPOSTI

tite@cs.tut.fi

WORLD WIDE WEB

<http://tite.cs.tut.fi/>

PUHELIN

+358 (3) 365 2701

TELEFAX

+358 (3) 365 3802

S i s ä l l y s

PJ puhuu	2
Nibble uuuudistuu	4
Opintoneuvojamme Karoliina Heikkilä	5
Hallitus2000	6
TiTemäisen rankkaa sekoilua	8
Vapaa sana	9
Kolmella nousulla tuppeen!?	11
Fuksin elämää syksyllä 1999	12
13 minuuttia dedikseen	13
Jäynäraportti: syksy 1999	14
... niin mikä ihmeen levyserveri?	18
www.nibblenweppipalsta.fi	19

N I B B L E

U U U U D I S T U U

Kasvavat paineet informaatiotekniikan alalla ovat saaneet Nibblenkin toimituksen varpailleen. Siinä missä pienilevikkisten kilpailijoidemme Tietoviikon ja IT-viikon toimitukset ovat yrittäneet pysyä ajan hermolla, Nibblessä ollaan keskitytty enemmän puhtaiden faktojen raportointiin. Tästä linjasta on muistoina esim. vanhoissa lehdissä olleet artikkelit "Hallitus kokkaa" ja "Teekkarielämä fuksin silmin".

Nyt se on sitten jumankavita kertalaakista loppu. Nibblen toimitukseen on kerääntynyt enemmän tai vähemmän arveluttavan näköisiä herrashenkilöitä, jotka aikovat silmäkulmat liikutuksesta kostuen alkaa tekemään parempaa lehteä. Alkaahan se nyt kivistämään paatuneemmankin toimittajan sydänalaa, kun enemmän tai vähemmän haisevat kiltakähmyt lueskelevat kiltahuoneella sisarkiltojemme julkaisuja nauraen partaansa Nibblekasan lojuessa wc:n nurkalla pyyhkäisymateriaalin roolissa.

Mitä tämä sitten teille kuuluu?

Tämä lehti toimikoon jossainmäärin siirtymävaiheena uuteen ja toivottavasti mielenkiintoisempaan Nibbleen. Suunnittelemme lehteen muutamaa vakiopalstaa ja koitamme saada lehdestämme hieman hauskemman ja mielenkiintoisemman, jotta koko lehti olisi lukukelpoista tavaraa. Tähän kumminkin tarvitaan jäsenistön apua, sillä hallitusnaamojen vähäisillä lahjoilla ei kovin pitkälle päästä. Olkoon vielä tämäkin numero todisteena siitä.

Uuden linjan periaatteena on se, että jokainen illanistujaisissa kerrottu myhäilyttävä juttu on pienellä viilauksella valmis Nibbleartikkeli. Tämä johtaisi myös siihen, että Nibblen jutunkirjoituspalkkion jakoperuste saisi hieman uusia ulottuvuuksia. Tällä hetkellä juttujen deadlineen on neljä tuntia ja hikoilevien toimittajien karvattomissa käsissä on vain yksi rivijäsenen kirjoittama juttu. Kukakohan lienee se onnellinen, joka lunastaa kaikkien jutunkirjoittaneiden rivijäsenien joukosta joko pullolisen kirkasta tai kertaluokkaa isomman kopiokortin? Toivomme suuresti, että seuraavaa palkkiota jaettaessa joudumme turvautumaan ensimmäinen-juttu-voittaa - algoritmia edes hieman monimutkaisempaan kruunu-vai-klaava - algoritmiin.

Nyt on kuitenkin aika paukutella rystyset vetreiksi, sillä painokoneen kirjaimet on ladottu ja korillinen keskiketterää on kylmenemässä.

Terveisin,
Nibblen toimitus ja tuho

PS. Isä ja äiti, lähettäkää rahaa.

Opintoneuvojamme Karoliina Heikkilä

Opintoneuvojan rooli on joillekin opiskelijoille vieras käsite. Jotta kaikki tietäisivät mistä oikein on kyse, haastattelin tietotekniikan uutta opintoneuvojaa Karoliina Heikkilää. Häntä voi kutsua tuttavallisesti myös nimillä Helga ja Karo. Karo on ollut opintoneuvojana lokakuun alusta asti. "Ensimmäinen kuukausi harjoiteltiin yhdessä vanhan neuvojan kanssa ja sitten marraskuun alusta lähtien olen toiminut tehtävässäni yksin".

Opintoneuvojan tehtävistä tärkein on tietysti opiskelijoiden neuvominen heidän opinnoissaan. Tämä käsittää niin opintokokonaisuuksien kanssa opastamista, kuin opiskelumotivaation nostamista.

Diplomi-insinööritutkinnon erilaisista kokonaisuuksista opintoneuvojan tulee olla aina selvillä. Miten tämä onnistuu käytännössä? -"Osastoneuvoston kokouksissa käsitellään opintoihin ja opintokokonaisuuksiin liittyviä asioita."

Opintoneuvojan työnkuvaan kuuluu myös tutoreiden koulutus. Tutoreita koulutetaan lähinnä syksyllä sisääntulevia fukseja varten, sekä nyt myös pienemmässä muodossa kevään fukseja varten. Voivatko viime syksynä opiskelunsa aloittaneet lähteä tutoreiksi jo nyt? -"Eivät. Tutorin on tiedettävä kokonaisen fuksivuoden asiat, jotta osaisi kertoa opiskelusta ja harrastustoimintamahdollisuuksista laajemmin. Ensi syksyn tutoriksi ilmoittautuminen on kuitenkin jo keväällä. Silloin voivat tämän vuoden fuksitkin ilmoittautua."

Karon työhön kuuluu tutoreiden koulutuksen ja uusien opiskelijoiden vastaanoton lisäksi esimerkiksi tietotekniikan osaston laitosten esittelypäivän järjestäminen. Tänä keväänä ajankohdaksi muodostui helmikuun loppu. Mitä silloin oikein tapahtui? "Tietotekniikan osaston laitokset saivat tilaisuuden esitellä toimintaansa opiskelijoille. Vastaavasti opiskelijat saivat erinomaisen tilaisuuden tutustua laitoksiin."

Opintoneuvoja kahvitti ihmisiä huoneessaan jokin aika sitten. Suosia oli suuri ja kysely tuotti mielenkiintoisia tuloksia. Näitä tuloksia voi käydä tarkistelemassa opintoneuvojan huoneessa.

Opintoneuvojan luona saa ja pitää käydä juttelemassa. Karon luona saa käydä juttelemassa muistakin kuin opiskeluun liittyvistä asioista: "Saa pistäytyä aina kun ovi on auki!" – huone on HB102 ja päivystysajat:

maanantaisin klo 12-14
keskiviikkoisin klo 12-14
torstaisin klo 12-14

Mahdollisista muutoksista ilmoitetaan uutisryhmissä, ilmoitustaululla ja seittisivulla.

Opintoneuvojalle voit myös kirjoittaa sähköpostia osoitteeseen **opintoti@cs.tut.fi**, kaikille 100% varma vastaus – ja ethän unohda kurkata myös opintoneuvojan kotisivua osoitteessa

<http://www.cs.tut.fi/~opintoti/>

Hallitus2000

Vuosi vaihtui jokunen kuukausi sitten. Perinteenä on TiTessä ollut vaihtaa siinä samassa rytäkässä myös jo jouluun mennessä hapantunut vanha hallitus uuteen – kukaan tuskin huomaa eroa kaikenmaailman olemattomien yykaakoo-bugien sun muiden sotkiessa soppaa. Yhtä kaikki, kuten jo tavaksi on muodostunut, vuoden ensimmäisessä Nibblessä esitellään tälläkin kertaa kokoelma enemmän tai vähemmän kamalia turpavärkkejä.

Puheenjohtaja

Anna Katajainen
anix@cs.tut.fi
050 382 3847

Tiedotusvastaava, varapuheenjohtaja

Jussi Mustonen
jusam@cs.tut.fi
040 593 5650

Ylitutor

Markus Heikkilä
filou@cs.tut.fi

Rahastonhoitaja

Tero Martti
terma@cs.tut.fi
040 526 2599

Opintovastaava

Ville Reijonen
vilre@cs.tut.fi
040 577 5456

Sihteeri

Satu-Maria Hellsten
shellste@students.cc.tut.fi
040 701 7871

Prujuvastaava

Antti Tarvainen
t160358@cc.tut.fi
050 570 2177

ATK-vastaava

Antti Siiskonen
stdan@cs.tut.fi
040 548 4387

Emäntä

Terhi Lukkari
l161236@cc.tut.fi
040 589 5929

Isäntä

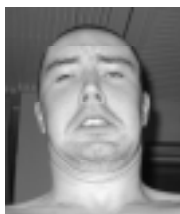
Mikko Kipinoinen
mikiipi@students.cc.tut.fi
050 074 2515

Tapahtumavastaava

Sami Kananoja
kananoja@cs.tut.fi
040 524 4076

Jedineuvosto2000

eli hallituksen toimihenkilöt

Fuksijedi

Antti Kettunen
anttikoo@cc.tut.fi
050 358 3069

Nidejedi, kopiojedi

Antti Virtanen
v158929@cc.tut.fi
050 574 9057

Limujedi

Marko Helenius
h160234@cc.tut.fi
040 573 5239

Nibblejedi

Ville Vehviläinen
buddha@cs.tut.fi
050 374 7036

Kuvajedi

Päivi Loijas
loijas@students.cc.tut.fi
040 516 7584

Juttujedi

Jukka Siltala
siltsi@cs.tut.fi
040 761 0086

TiTemäisen rankkaa sekoilua

Raportti TiTen rankasta excusta marraskuulta 1999.

Rohkea ja peloton ryhmä titeläisiä, vahvistettuna (tai heikennettynä, riippuneen tulkinna) parilla tvikkarilla ja tietojohdajalla, astuivat bussiin ja suuntasivat matkansa kohti Jyväskylää ja Kuopiota. Nk. silmätiheys(tm) oli huomattavan suuri, etenkin bussin takaosassa. Ainakin allekirjoittaneen mielestä tämä oli suorastaan positiivinen asia. Fuckshit saattoivat tosin olla ainakin alkumatkasta eri mieltä.

Matkan aikana saatiin nauttia monipuolisesta musiikista kommunistisista taistelulauluista Kotkan Sooloon(tm).

Kuopiossa tutustuttiin Tietosavoon. Tietosavon käsitys ihmisravinnosta ei vastannut gastronomisia ambitioitamme täysin, joten kävimme Kuopion yliopistolla ennen lähtöämme Olvin panimoille.

Olvin panimoilla meitä kohdeltiin sen verran hyvin, että poislähtö oli suorastaan haikea kokemus. Nauruhermoja kutkutettiin katsomalla Olvin mainosfilmejä.

Ensimmäinen ilta vietettiin Oulussa teekkaritalolla. Meno oli railakasta heti alusta alkaen, äityen paikoin jopa riehakkaaksi. Järveen mentiin uimaan, vaikka ranta oli jo jäässä. Kovimmat jopa useampaan otteeseen. Muuan Lothar pelasi siinä määrin antaumuksella kaljatammea, että poislähtö meinasi jäädä haaveeksi. Tosin vanha kansakin jo tiesi, että vaikka piha on liukas, ei pulu kaadu.

Eksytimme Ouluun pari henkilöä, ja löysimme mukaamme kadonneen lampaan. Vai liekö ollut susi lampaan vaatteissa tuo erittäin osuvaa Sammuli-nimeä kantava Jumalan lapsi.

Matkasimme yllättävän hilpeissä tunnelmissa Haaparantaan, jossa ruoka oli hyvää ja sitä oli riittävästi. Haaparannasta menimme Lapin Kullan tehtaille Suomen puolelle. Mainosvideo oli siinä määrin kornia katsottavaa (enkä nyt puhu siitä bändistä), että naurohermoja kutkutettiin taas.

Seuraava episodi - The return of the Python - tapahtui eräällä huoltoasemalla. Kuten menomatallakin, schaissettaminen annetuissa aikarajoissa oli siinä määrin hankalaa, että muuan Oululainen ja eräs Tamperelainen aiheuttivat pahennusta huoltoaseman pihalla tarpeita suorittaessaan.

Vaasassa meitä odotti Ouluun verrattuna sangen vaatimaton joukko paikallisia natiiveja. Natiivit olivat hieman ihmeissään jutuistamme ja ylettömästä riekkumisesta, mutta saivat nuotin päästä kiinni varsin nopeasti. Työväentalolla onnistuimme vaihtamaan metallirenkaita ja paperinpaloja natiiveilta himoitsemiimme kauniisiin lasiesineisiin. Tilasimme myös taksin ja suoritimme ekskursion Vaasan yöelämään.

Vaasan nightlifesta olisikin tarinoitavaa enemmänkin. Tyydyttäköön toteamaan, että erilaista kuin Tampereella vaan ei välttämättä huonompaa. Tosin metsurit areenalla -show olisi saanut jäädä pois. Samoin puukkoepisodi ravintolassa.

Aamulla oli vielä vuorossa vierailu ABB:lle, kunhan ihmiset ensin löysivät itsensä pois sieltä mihin olivat yön aikana salaperäisesti siirtyneet. Kaikkea ne fuckshit saattavat tehdäkin.. ABB:llä meininki oli suorastaan kalmankalpeaa ja vakavaa. Taisipa joku maatakin kuin kuollut lahnämäki. Pientä hilpeyttä aiheutti miesten wc:n pöntössä ollut ylivuotobugi. Liekö johtunut y2k:sta vai Mikkisoftista.

Paluumatkalla saimme kuunnella tarinoita mm. prosessin naisista Oulusta ja paljon muuta pitemmän linjan teekkarin kannalta vitaalia informaatiota. Kannattaa pitää korvansa auki. Ihme kyllä matkan aikana ei sattunut yhtään pahaa kämmiä, ellei Sammulin tuomista Tampereelle lasketa. Hauskaa oli!

Antti Virtanen
v158929@cc.tut.fi

Vapaa sana

Nibblen toimitus on ollut jo pitkään huolissaan valtakunnallisen lehdistön harjoittamasta sensuurista. Tärkeitä ja ajankohtaisia uutisia, sekä jokapäiväiseen elämään liittyviä asioita vääristellään ja jätetään julkaisematta. Pyrimme tämän palstan avulla tuomaan ilmi näitä sensuroituja epäilemättä ankeita lapsikohtaloita, jotka puoluevallan jyhkeät koneistot jättävät varjoonsa. Niin ja EU kans.

Tässä numerossa julkaisemme Minna Filpun kirjoittaman yleisönosastokirjeen Länsi-Uusimaa - sanomalehteen, sekä Antti Kettusen lähettämän vastauksen Filpulle. Sanomattakin lienee selvää että Länsi-Uusimaa sensuroi jälkimmäisen Neuvostoliittomaisen kylmästi ilman mahdollisuuksia vastalauseille.

Koolla on väliä

Tottakai koolla on väliä. Ainakin naiset sen tietävät kouluterveydenhoitajien propagandasta huolimatta. Terkkareilla on tapana luennoissaan tyynnytellä huolestuneita koulupoikia puhumalla tekniikan ylivermaisesta merkityksestä seksissä. Peruskoulun alaluokilla se upposi meihin tyttöihin, mutta varttuessamme totesimme väitteen olevan silkkaa puppua. Onhan rakastelu tietysti taitolaji ja luovuudesta saa plussaa eikä pelkkä koko todellakaan riitä mihinkään, mutta kylmä totuus on, että tässä asiassa pieni ei ole kaunist.

Koolla on merkitystä isommissakin kuvioissa. Se tuli taas todistettua, kun jouduin Volvoineni ja kesärenkaineni mustan jään yllättämäksi. Vimmaista törmäilyä kesti kauan kunnes Vode kääntyi nokkansa yli katolleen repäisten pari liikennemerkkiä mukaansa. Olin niin helpottunut höykytyksen päättymisestä, etten heti edes tarjunnut roikkuvani turvavöissä kohti kattoa. Pääsin lopulta konttaamaan ulos todetakseni, että Volvo kuoli puolestani. Se oli aivan murskana edestä ja takaa, mutta niin hyvin kori säilyi muodossaan, ettei katto painunut niskaani.

Se ei ollut "luojan lykky" eikä "ilmiömaista tuuria", vaan palkka autovalintaan kiinnitetystä huomiosta ja kiitos tehdystä ratkaisusta. Asia oli pitänyt harkita vakavasti, koska mittariin kertyy vuosittain kymmeniä tuhansia kilometrejä. "On se Volvo vahva auto" ja "joka auto ei olisi tuota voltia kestänytään", taivastelivat paikalle rynnänneet ihmiset, ja painottivat että autoja saa aina uusia, ihmisiä ei.

Kiitin fiksuuttani, kun en ollut uskonut neuvoihin, joiden mukaan minunkin olisi pitänyt hankkia pienempi ja vähäruokaisempi auto. Tuossa rytkeessä sellainen olisi rutistunut kuin suklaalevyyn käärepaperi. Rullatuolissa tai arkussa ei toisi iloa ajatus siitä, että koko läjä rahaa tuli säästettyä polttoainekuluissa. Nyt kaikki vannottavat minua ostamaan ison auton, ja jokainen painottaa koon merkitystä.

Vode kulki kanssani nuoruusikänsä hurjuudesta vakavampaan vanhuuteen. Se oli taipuisa kaupunkiauto ja vakaa reissukaara. Kulki kuin laiva, kehui velikin. Rakkaasta ystävästä on kurja luopua, mutta autot eivät ole ikuisia. Muistan Vodea suurella kiitollisuudella, mutta toivun menetyksestä nopeasti ja lähden hankkimaan uutta Volvoa. Vieläkin parempaa, kovempaa ja vahvempaa. Mutta ennen kaikkea kookasta. Tarjouksia otetaan vastaan.

Minna Filppu

jatkuu >>>

Tätä kirjoitusta Länsi-Uusimaa -sanomalehti ei suostunut julkaisemaan. Onneksi Nibblesä ei juuri sensuuria harjoiteta.

Minna Filpulle

Vaikka olisikin niin, että Minna Filpulle miehessä tärkeintä on elimen koko, kuten autoissakin, tärkeintä mielestäni kuitenkin on se, miten niitä osaa käyttää. Filppu pitää varsinaisen palopuheen (L-U 3.11) suuruuden puolesta rinnastaen samalla miehen elimen koon auton kokoon. Filppu kertoo lähinnä surkukupaisan esimerkin kuinka hän "mustan jään yllättämänä" on ajanut "vimmaisesti törmäillen" ja päätynyt lopulta katolleen ojaan. Isossa autossa hän on kuitenkin turvassa ja selviytyy loukkaantumatta. Elimen kokoon rinnastettuna tämä kai tarkoittaa että kun me suomen pienimunaisten puoleen kannattajajäsenet joudumme venymään ties mihin jooga-asentoihin naisten iloksi, niin Ron Jeremyn kannattajaklubin jäsenten ei tarvitse muuta kun pökkiä sisään-ulos vapaalla tahdilla.

Filpulla on vielä otsaa kiittää fiksuuttaan kun hän on ostanut itselleen ison ja paljon bensaa vievän auton, joka siis oletettavasti pelasti hänen henkensä. On tietysti mukavaa Filpun itsensä kannalta että hänellä on varaa ostaa iso auto ja siihen paljon bensaa, mutta minullapa on varsinainen uutinen Filpulle: maailmassa on muitakin ihmisiä kuin teidän korkeutenne. Minna Filppu kuitenkin tohkeissaan touhottaa vain koon puolesta eikä osoita mitään ymmärrystä muita ihmisiä kohtaan. Kauhulla kuvittelen sitä hetkeä kun Filppu joskus "mustan jään yllättäessä" tulee uudella "vieläkin paremmalla, kovemmalla, vahvemmalla ja ennenkaikkea kookkaammalla" Volvollaan jollain mutkaisella pikkutiellä vastaan. Taitaa pieni, ekonominen, katalysaattorilla varustettu vähäruokainen autoni muuttua pikku rusinaksi ison Volvon jyrätessä ylitseni. Niinpä esitänkin Minna Filpulle näin lehden välityksellä nöyrän pyynnön toteuttaa toinen toivomuksistani.

1. Opettelisit ajamaan autoa myös yllättävissä tilanteissa, mukaanlukien niin pahamainen musta jää. En voi millään tietää onko Filpulla ollut ajokortin suorittamisen aikaan pakollista liukkaan kelin ajoa, mutta jos oli taitaa olla korkea aika muistella oppeja uudestaan ja jos ei ollut on todella korkea aika oppia. Lisätietoja Uudenmaan Ajoharjoitteluradat, 09-897717

2. Siirtyisit kokonaan joukkoliikenteen käyttäjäksi. Joukkoliikenne on hyvä, halpa ja kokonaisedullinen tapa liikkua, ja plussana kuskeilla on kokemusta ja kykyä selvitä yllättävistä tilanteista.

Toiveideni toteutumismahdollisuudet taitavat vain olla samaa luokkaa kuin lumipallolla helvetissä, mutta aina kannattaa yrittää. Jos nyt kuitenkin, Minna Filppu, päädyt siihen uuteen ja isoon Volvoon niin tee edes yksi palvelus: ilmoita kaikkiin suurimpiin medioihin (YLE, STT, MTV3) milloin olet lähdössä liikenteeseen ja ajosuunnitelma. Näin me pikkuautoilijat voimme ainakin jäädä kotiin vaikka juomaan kahvia ja odottamaan turvallisempia aikoja. Turvallista matkaa.

Antti Kettunen, pieni

Kolmella nousulla tuppeen!?

TiTe-killassa suureen suosioon viimeisen vuoden aikana noussut tuppi-korttipeli on monelle hämärä. Tässä sen säännöt lyhyesti.

Mikä tuppi?

Tuppi on korttipeli, joka muistuttaa eniten vistiä ja bridgeä. Vististä tuppi tietääkseni eroaa eniten siinä, että siinä on kolmas pelimuoto: sooli, jossa toisen joukkueen yksi jäsen pelaa toista joukkuetta vastaan tavoitteenaan olla ottamatta yhtään tikkiä. Tupessa ei pelata avoimilla käsillä, joten enemmän ratkeaa pelaamisen aikana kuin tarjousvaiheessa kuin bridgessä. Tarjoukset ovat myös huomattavasti yksin- kertaisemmat kuin bridgessä. Tuppi on pohjoissuomalainen perinnepeli, jota pelataan linjan Kokkola-Kajaani pohjoispuolella. Lapissa sitä osaavat kaikki. Opin sen Lauri Aapolalta, joka taas sai erittäin suuren määrän pelikokemusta nuorena Rautaruukin terästehtailla kesätöissä ollessaan, ja on kehitellyt yleistä tuppiteoriaa.

Säännöt

Tupessa on kaksi joukkuetta, joissa on kummassakin kaksi pelaajaa. Tuppi on tikkipeli, jossa jokaisen kierroksen alussa tarjousvaiheessa määräytyy pelitapa, joka määrittelee, mikä pelin tavoite kyseisellä kierroksella. Pelitapoja on kolme: rami, nolo ja sooli.

Pelin tavoitteena on saada vastustajat **tuppeen** eli kerätä **vähintään 52 pistettä**. Vain yhdellä joukkueella voi olla pisteitä yhtä aikaa, joten tuppi täytyy saada aikaan yhtäjaksoisesti nousemalla nolasta pisteestä. Kun nouseva joukkue häviää kierroksen, se menettää pisteensä, jolloin pistetilanne on jälleen tasan 0-0. Kilpatupessa lasketaan kierrosten yhteenlasketut pistemäärät, ja 24 kierroksen jälkeen lasketaan pisteet, jolloin enemmän pisteitä kerännyt joukkue voittaa, ellei tuppea ole tullut sitä ennen. Nousu kuitenkin pelataan aina loppuun. Hupipeleissäkin kesken nousun poistumista pidetään erittäin epäkohteliaana.

Samaan joukkueeseen kuuluvat pelaajat istuvat vastakkain. Kaikki kortit jaetaan eli jokaisella pelaajalla on kierroksen alussa kolmetoista korttia. Jakovuoro kiertää vastapäivään. Tarjousvaiheen alussa jokainen pelaaja laittaa pöytään punaisen tai mustan kortin kuvapuoli alaspäin. Etumies eli jakajan vasemmalla puolella oleva pelaaja aloittaa kääntämällä näyttökorttinsa. Näyttövuoro kiertää vastapäivään. Näin jatketaan, kunnes tulee punainen kortti. Punaisen kortin tullessa kierroksen pelitapa on **rami**. Jos kaikki näyttökortit ovat mustia, pelataan **noloa**. Ramin tullessa sillä joukkueella, jonka jäsen ei näyttänyt punaista korttia eli ramannut, on mahdollisuus pelata soolia. Tämä valinta tehdään niin, että jompikumpi joukkueen jäsen ilmoittaa pelaavansa **soolia**. Pelin ja tarjouskierroksen aikana ei saa kommunikoida.

Ramipelissä tavoitteena on saada vähintään seitsemän tikkiä tai enemmän. Seitsemästä tikistä saa neljä pistettä. Jokaista seitsemän yli menevää tikkiä kohden voittanut joukkue saa neljä pistettä. Jos ramannut joukkue häviää kierroksen, toinen joukkue saa kahdeksan pistettä seitsemästä tikistä ja kahdeksan lisää jokaista seitsemän yli menevää tikkiä kohden. Ramipelissä se pelaaja aloittaa, joka on ramaajan oikealla puolella.

Nolopelissä tavoitteena on saada enintään kuusi tikkiä tai vähemmän. Kuudesta tikistä saa neljä pistettä. Jokaisesta ottamatta jääneestä tikistä saa neljä pistettä. Nolopelissä etumies eli jakajan oikealla puolella istuva aloittaa.

Soolipelissä yksi pelaaja pelaa toista joukkuetta vastaan tavoitteenaan olla ottamatta yhtään tikkiä. Jos hän joutuu ottamaan tikin, vastustajat saavat 24 pistettä. Jos hän ei joudu ottamaan kierroksella yhtään tikkiä, hänen joukkueensa saa 24 pistettä.

<<http://www.cs.tut.fi/~msj/tuppi.html>> Copyright Marko Jantunen

Fuksin elämää syksyllä 1999

Fuksin elämä ei ole helppoa: uusia asioita ja systeemejä tulee vastaan joka kulman takaa, tuntemattomia naamoja on kaikkialla ja opiskeltavat asiat ovat hepreaa lukioon verrattuna. Opiskelun lisäksi pitäisi jaksaa ravata hampaita kaiken maailman pippaloissa ja tempauksissa fuksipisteiden toivossa. Tapahtumia on paljon, ja jostain kumman syystä ne sijoittuvat lähes poikkeuksetta viikon viidelle arkipäivälle. Teekarielämään tuli kuitenkin hypättyä täysillä mukaan enkä ole kertaakaan katunut (tosin aamuja ei lasketa). Muutaman kymmenen vuoden päästä sitä varmasti miettii, miten ihmeessä oikein jaksoi...

Ensimmäisenä päivänä tuli kieltämättä vähän orpo olo. Kun olet yksi kuudestatoista työstä 180 pojan joukossa ja satut puhumaan kummallista murretta, ei oikein tiennyt oliko tullut aivan oikeaan paikkaan. Hallituksen kossuveikkaus vahvisti tunnetta... Tutorit onneksi näyttivät tulevan elämän kannalta elintärkeitä paikat (kilta, Hermitec, pankki, Alko ja Kela) ja kertoivat käytännön asioista. Killan fuksi-infossa tuli muuta hyödyllistä tietoa, muun muassa saunomisesta ja laulamisesta, joita ilman ei kyllä enää pystyisi elämään. Ensimmäisen saunaillan vilskeessä tuli juostua myös Hermiankierros (suostuin ennen kuin otin selvää, mistä oikein oli kyse). Myös opiskelu lähti käyntiin, toisilla paremmin, toisilla huonommin, mutta kuitenkin. Fuksipassiin kertyi leimoja syksyllä tasaiseen tahtiin, urheilusta, saunailloista ja tietysti nakeista. Ensimmäinen myyntinakki saunalla oli kieltämättä tapaus sinänsä. – ei sitä aina roiku tiskin takana puolialastomia miehiä ;)

Tapahtumia riitti; oli Kiltujen yö, Fuksimessut, Pubikierros, Senssibileet. Löysin pikkuhiljaa enemmän ja enemmän kavereita. Muutamasta meistä kehittyi varsinainen tiimi, syksyllä jo mainetta niittänyt Piinatrio. Piinatrio ensimmäinen saavutus (tosin epävirallinen) oli järjestää Senssibileiden narikka uuteen uskoon naisen logiikkaa hyväksi käyttäen. Sujui sinänsä yllättäen hyvin.

Ensimmäiset bommarit olivat oma lukunsa. Emme olleet saaneet vielä haalareita, joten vaihtoehtoinen asuste oli sadepuku. Kumia ja nahkaa.. Jostain kumman syystä kuulin Klamydian kaksi viimeistä biisiä. Tutor onneksi lohdutti, että sellaista sattuu vanhemmillekin. Nou hätä siis. Seuraavana päivänä huomasin, ettei todellakaan kannata ottaa perjantaiamuksi mitään laskareita. Fuksiexcu ja fuksivala olivat hienoja juttuja ja RankkaXQ oli kokemus pienelle fuksille kun vanhat silimät järjestivät senssipileitä viideltä aamulla PRÄHit päässä. Nakki viuhui ahkerasti, olin edarivaaleissa toimitsijana ja ehdokkaana ja Hiukkasan vuosijuhlissa vastaamassa narikasta.

Piinatrio (minä, Tehi ja Hali) halusi osallitua vuosijuhliin myös juhlivana osapuolena. Siispä hankimme liput KoRK:in juhliin. Piinatrio havaitsi olevansa kunnossa (toisille jatkoille asti jaksettiin pilestää). Todistettua tuli myös ettei oululainen pelekää polliisia ja että poliisikoulunpojat oikeasti katsovat Hermiankierrosta joiltain kameroilta. Seuraavana päivänä olikin sitten arki, särky ja paha olo.

Marraskuussa päätimme "piipahtaa" fuksijaoston fuksisaunalla. No, itse poistuinkin paikalta puoli kymmeneltä kiltaan nukkumaan. Seuraksi sinne sain ylitutor Tirilän ja fuksispede Mahen, joten hyvässä seurassa, ei siinä mitään. Pikkujoulubommareihin piti mennä vesilinjalla, mutta yllättäen se päätös päätettiin unohtaa täysin. Hauskaa oli kuitenkin kuten aina. Tosin selvisi tuossa kun koulut alkoivat että siellä oli Waltarikin soittamassa... No, sattuuhan sitä.

Itsenäisyyspäivänä 2/3 Piiniksestä todisti tekevänsä mitä hyvänsä fuksipisteiden eteen. Rännästä ja kylmästä huolimatta oli soitukulkue kuulemma vaivan arvoista. Ennen joululomaa oli vielä Pikkujouluglöggit ja myyntinakki siellä. Puuroa syötiin mahat täyteen, glögi ja joulutortut maistuivat ja joulupukki (tm) vieraili lahjoja jakamassa ja sai siinä sivussa itsekin, nimittäin Piinatrion polvelleen. Aamuyöstä yritettiin tapaa Anix nauruun taivuttelemalla sanoja uusiin TiTe-sanamuotoihin: titeevi ja titeeves. "Naapurissani asuu munahaukki ja munahaukkes." Että näin.

Tällä hetkellä 2/3 Piinatriosta vaikuttaa hallituksessa. Hallituspaikka on siis mahdollinen fuksillekin, jos vain kiinnostusta riittää. Ei tarvitse olla vanha p*rseensilimä..

WAPpua ja teekkarikastetta odotellen,
Sanu, uusi sihteeriinne

*Sanu (vas.) ja Terhi = 2/3 * Piinatrio*

13 minuuttia dedikseen

Eihän siinä ajassa käynnisty edes Wöördi, tai kyllä nyt sentään, ainakin kun on kossupullo kyseessä. Ja sitäpaitsi parempaakin tekemistä olisi. Mutta mitä yhdestä harkkatyöstä, eihän siitä tule kuin turpaan kavereilta, jos kolme noppaa menee sivu suun. Jos jonkun on uhrauduttava, se olen sitten minä. Ah kuinka yltiöisänmaallinen olenkaan.

Enää kahdeksan minuuttia jäljellä. Antaakohan Nibble-jedi armoa? Toinenkin juttu oli tullut, mitä jos se onkin parempi? En kyllä ihmettelisi jos olisi. Mutta toisaalta enpä olisi liikaa omaa aikaani uhrannut. Ei olisi hyvä mennyt hukkaan, sanoisi ylitutorikin.

Viisi minuuttia. Entäs jos Ceilidh sakottaa taas? Ainiin eihän TiTe käytäkään sitä, huh. On se kumma kun ei ajatus kulje vaikka viinapullo olisi tarjolla, mutta enpä ole ainoa. Lehdistö väittää, että opiskelijat eivät muuta tee kuin ryyppää ja rällää. Eivätpä tiedä mistä puhuvat. Minäkin arvioin aikani niin kalliiksi, että yritän siitä saada 6.15 markan korvauksen minuutilta. Tässäkö on tulos alamme palkkakehityksestä? Töistä saa ilmaista kolaa ja kohta varmaan kossuakin. Eikö mikään enää riitä? Jos tämä riittää niin jo on kumma.

Jouni Pimiä

Jäynäraportti: syksy 1999

Teekkarikulttuurin yksi perinteisimpiä osa-alueita ovat luonnollisesti jäynät. Tampereella perinne on hyvin hengissä, ja myös TiTeläiset ovat usein pärjänneet jäynäkisoissa hyvin. Tässä kertomus niistä tuoreimmasta.

<anixin ääni>

Kevään -99 jäynien voittajatiimissä seikkailleet henkilöt saivat ideaa lähteä jatkamaan teekkarikulttuurin yhtä perusolemusta, jäynäperinnettä. Porukkaa kasattiin ahkerasti ja loppujen lopuksi aikaa saatiin ryhmä, joka todella jäynää!

Jäynätiimimme oli innoissaan Tampereen jäynäkisoihin lähtiessään, olihan ryhmä hyvä ja täynnä ideoita. Tiimiin kuuluivat Anix, Terma, Mico, Antti V., Antti T., Gtr ja Etanoli. Jäynäkisaan kuului muutama vapaaehtoinen esitehtävä ja pääjäynä sekä lisäksi bonustehtävä. Extrajäyniä sai tehdä vielä niin monta kuin halusi ja ehti. Kilpailualueena oli Hervanta.

"Luonnonoikkuna" meillä oli mutanttianska, joka uiskenteli sukeltajan opastamana Ahvenisjärvellä. Anka oli mutantti, koska oli ikänsä asunut Olkiluodon ydinvoimalan lähetyvillä. Se oli matkallaan Japaniin pysähtynyt Ahvenisjärvelle. Anka rakennettiin aina niin yleispätevästä kanahäkistä ja jätesäkeistä. Ruma anka herätti valtaisesti kiinnostusta ohikulkijoissa, etenkin päiväkodin lapsissa.

"Teijan keittiö" oli bonusesijäynä ja se toteutettiin yhteistyössä ravintola Hermitecin kera. Ruokalistalle lisättiin Teijan erikoinen ja asiakkaan sitä pyytäessä myyjä harmitteli, kun uusi keittiöapulainen Teija oli juuri polttanut ruoan pohjaan. Nojoo, jäynän idea oli ihan hyvä, mutta toteutus ei loistanut, siitä huolimatta, että siihenkin jäynään jokunen lankesi.

"Tallimääräyksiä"-aihe oli hankala. Jaoimme aamulla töihin lähteville autotallimääräyksiä. Esimerkkinä säännöistä "Autotallissa ei saa ohittaa" ja "varo seuraavaa mutkaa".

"Valoviikot"-aihe oli mielestämme paras ja ilmeisesti toteutuksemme myös tuomaristonkin mieleen. Etsimme ammattikoululta viikon valopäitä. Valopäisyys mitattiin lääketieteellisen tekniikan keinoin aivosähkökäyrästä. Aivosähkökäyrien varsinainen mittapää oli jekkulanka, joka kiedottiin tutkittavan pään ympärille. Jekkulangan pää oli kiinni tietokoneen I/O-kortissa ja I/O-kortista lähti johto TI 85:een, tuohon hienoon grafiikkalaskimeen. Lisäksi mittalaitteesta oli infrapunalinkki Communicator-puhelimeen. Tutkittavan vastaillessa mielenkiintoisiin kysymyksiin, laskin piirsi hienoja käyriä ja communicator antoi kummallisia lukemia. "Hieman on Beta-arvot ylhäällä, mistähän se mahtaisi johtua?". Kysymyksiä mm. "mihin kysymykseen on vastaus 42?" ja "Tiedätkö mikä on teekkarijäynä?" Eipä sitä tainnut kovin moni tietää, mutta tarkkojen tutkimusten jälkeen kyllä. :)

Jäynäkisan pääjäynän aihe oli huippuvaikea 0-toleranssi. Mitään isoa emme saaneet aikaiseksi, mutta monta hyvää pientä kylläkin. Valopääjäynän laitteilla mittasimme huoltoasemalla, onko autoissa renkaat kunnossa ja ovatko renkaat mahdollisesti varastettuja. Samaan syssyyn jaoimme ohjeita jalankulkijoille, kun ne aina kävelee Hervannassa pyöräilijöiden puolella ja sekös sapettaa. Ja saattoipa noita olla muitakin, mutta en enää jaksa muistaa niitä kaikkia.

Yhtenä extrajäynänä käytiin uittamassa sotaveteraaneja Hervannan uimahallissa. Ideana oli mitata veden virtauksen suuruutta, kun iso ryhmä uimareita ui ympyrää. Mittaukset onnistuivat hyvin ja loppujumppana huudettiin yhteen ääneen "Tä-mä on teek-kari-jäy-nä!" Vanhuksilla oli hauskaa kuulemma pitkään vielä saunassakin, näin kertoo avustava assitenttimme.

Toisena extrana siirsimme Ankan Rankaksi Ankaksi Obeliskin juurelle "AnkkaLinnaan". Kolmantena Extrana veimme jättikokoisen korkin Korkin oven eteen Konetalolle. Kurkkaa ja voita -korkin alle ei tiettävästi kukaan katsonut, tosin varmuutta asiasta ei ole. Kaikkea kyllä ehdittiin parin vuorokauden aikana tehdä, tässä ei välttämättä edes kaikki tulleet mukaan. Pitsaa ja muita take away-annoksia meni sitäkin enemmän, kuin myös kolaa. Mutta onneksi killan limukone oli myötämielinen ja pysyi meidän tarpeisiimme nähden riittävän täynnä.

No, kisat päättyivät meidän Bitinhiplajien voittoon, kuinkas ollakaan, ja siitä alkoikin sitten armoton tsemppaus seuraaviin kisoihin.

</anixin ääni>

<mahe kertoo>

Paikalliskisojen jälkeen oli viikon verran aikaa valmistautua valtakunnalliseen koitokseen. Siinä välissä muuttui sitten joukkueen kokoonpanokin jonkinverran ja lopulta matkaan lähtivät Mahe, Anix, Tero, Mico, Antti, Outi sekä kuskiksi sähköltä värvätty Tommi.

Kisaviikko kului koko joukkueelta tiiviisti kiltahuoneella kisapaikalle saatua kinkkistä ajo-ohjetta selvitellessä ja esijäyviä valmistellessa sekä muuten ideoidessa. Kisapaikkakunnaksi paljastui lopulta lähtöä edeltävänä päivänä jo alusta saakka uumoiltu Vaasa, mikä aiheutti hieman kauhunväreitä kaksikielisyytensä takia.

Matka Vaasaan sujui rattoisasti Ylioppilaskunnan ystävällisesti sponssaamassa Toimistoajoneuvossa(TM) alkuvalmisteluja tehden ja vielä viimehetken ideointia harrastaen. Tässä vaiheessa koettiin myös ensimmäiset pienimuotoiset vastoinkäymiset, kun selvisi, että Vaasassa on syyslomaviikko ja amitsut sekä ammattikorkeasaaret ovat kaikki kiinni. Onneksi ryhmällämme oli useitakin rautaisia jäynäideoita, joten yhden epäonnistumisen ei pitänyt haitata...

Vaasassa majoituttiin ensin Outin perheen omistaman huoltsikan pihaan, josta meille oli luvattu sähköä toimistoon ym. pikkuapua. Seuraavaksi käytiin sitten tuomariston juttusilla ja saatiin pari tuntia lisää aikaa, koska oululaiset ja lappeen Rantalaiset olivat myöhässä. Oli siis hyvää aikaa hommata vielä viimeiset esijäynätarvikkeet ja käydä hieman tiedustelemassa maastoja tulevaa koitosta varten.

Kisakin pääsi sitten alkamaan pari tuntia myöhässä. Pääjäynäksi, jonka aihe siis ilmoitettiin vasta paikan päällä, oli tällä kertaa arvottu "Vaasan verovapaus". Pääjäynää miettiessä ajattelimme sitten alkaa toteuttaa omaa ideaamme Vaasaan putoavasta meteorista, tämä liittyi samana yönä luvassa olleeseen Orionidien meteorikuuroon. Vaan homma kusikin sitten oikeen huolella, kun Pohjalainen ei suostunut julkaisemaan feikkiuutista. Tämä alkoi hieman lannistamaan ryhmäämme, kun kerran paikalliskisoissa hyvin mennyt "viikon valopää" jäynäkään ei ollut onnistunut syyslomien takia. Kun iltakin alkoi pimetä, meinasi jossain vaiheessa paniikki iskeä.

Tässä vaiheessa päätimmekin ottaa aikalisän ja mennä syömään, paikaksi arvottiin paikallinen Amarillo. Siinä syödessä alkoikin sitten taas ideoita pulputa, ja pääjäynäksi kehiteltiin tarina Vaasa-Uumaja-reitille eksyneistä viallisista taxfreetuotteista, joita mittailtaisiin ihmisten pakaaseista TiTen Miinaharavalla(TM). Kun vielä konsultoimme TEKin lakimiestä ja Satamalaitoksen tiedotuspäällikköä, saimme luvan mennä terminaalin eteen seuraavaa laivaa vastaan.

Satamakeikkaa odotellessa neuvoteltiin sitten vielä paikalliselta kirjastolta lupa jäynätä asiakkaita, ja "viikon valopää, part I" pääsi liikenteeseen.

Pääjäynä ei sitten taas vaihteeksi ollut mikään hurja suksee, koskapa Uumajasta tuleva laiva oli (UUTINE!!) täynnä ruotsalaisia. Kun kukaan ei sitten puhunut ruotsia kunnolla, yrittivät urheat Säätiön(TM) työntekijämme seuloa ihmismassasta suomalaisia tarkastukseen. Muutama uhri löytyikin, mutta juttu ei tainnut oikeen kehenkään mennä täydestä. Hauskaa kumminkin oli, kuulemma myös paikalle kutsumillamme tuomarineuvoston jäsenillä.

Aamusella olikin sitten kriisipalaverin paikka. Sen seurauksena suuntasimme kohti paikallista Lipastoa, jossa oli tarkoitus suorittaa "Viikon valopään" uusintakierros opiskelijoiden keskuudessa. Ideanahan jäynässä oli, että pistettiin ihmisten pään ympärille jekkulangasta tehty elektrodi, joka oli yhdistetty vanhasta tietokoneroinasta tehtyyn mittalaitteeseen. Sitten kyseltiin ihmisiltä erilaisia kysymyksiä, kuten "Mitä tarkoittaa luku 42?" ja "Tiedätkö mikä on Teekkarijäynä?".

Tällä kertaa kaikki menikin putkeen ja jäynä meni täydestä humanisteihin, muunmuassa eräs paikallisen hallituksen jäsen narahti. Siinä sivussa oli tarkoitus vielä tehdä mikroluokassa "Microsoft unnatural keyboard"-jäynä, mutta koskapa omenatietokoneet ei juttele PCn näppiksen kanssa, vaikka siitä olisi näppäinhatut sekoitettu mitenkä, oli idea haudattava.

Loppupäivä menikin sitten erittäin kiireisissä tunnelmissa dokumentaatiota kasatessa. Onneksi kaikki saatiin valmiiksi ja lopetustilaisuuteen ehdittiin ajoissa. Siellä oli sitten jokaisella joukkueella vartin verran aikaa esitellä aikaansaannoksiaan, ja olihan niitä:

- Kännyköiden Y2K Otaniemestä
- Verovapaudenkatu (Taxfrihetsgatan :D) lappeen Rannasta
- Presidenttikampanja Oulusta
- Turun ja Vaasan kraanavesien makuvertailu Turusta

nämä siis vain muutaman mainitakseni.

Tuomariston sitten kokoonnuttua pitkään ja hartaasti, putosi pienimuotoinen pommi: Ykkössijaa ei jaettu, ja jouduimme siis tyytymään kakkossijaan yhdessä otaniemeläisten kanssa. Kiertopalkinto meni lappeen Rantaan, jotka saivat myös Vuoden huonoin jäynäjoukkue-tittelin kaikilla osa-alueilla epäonnistuneesta esityksestään. Lopulta pientä lohtua (ehkä) toi seuraavan vuoden järjestelyihin osallistumisvastuun tuominen Tampereelle, mutta paha maku jäi hieman kuitenkin. Kisan jälkeen tekemämme protestin tuloksena saimme sentään tuomariston virallisen anteeksipyyntönsä kovan kukkapuskan muodossa.

Kaikenkaikkiaan reissu oli kuitenkin erittäin positiivinen kokemus, ja varmaan Vaasalaisetkin muistelevat toivuttuaan teekkareiden vierailua hyvällä mielellä.

Tähän loppuun vielä kaikki Tamperelaiset jäynät vaikkapa fukseille malliksi Wappua silmälläpitäen:

Esijäynät:

- STTn uutislähde: kasa naudanluunpalasia ("STTn vasikka laitettiin lihoiksi Räsäs-fiaskon jälkeen")
- Digitaalipölynimuri: muoviputkesta ja tietokonesälästä kasattu härpäke, joka imee turhat bitit tietokoneesta.
- Seksiviesti: dildoa viestikapulana käyttävät Barbie-nuket rautalankaisen naisentorson sisässä.
- Wappuhel(ist)in: hämmentävä työmaakypärän, puhelimen ja mehukattipullon kombinaatio serpentiinein ryyditettynä.
- Näyte mediapelistä: Toimittaja Peter Nymanin virtsaa koeputkessa (nojoo, kukaan ei tiristänyt, se oli Pommaccia :)

Varsinaiset:

Toteutus onkin yllä kerrottuna, mutta luetellaan nyt:

- Viikon valopää
- Vaasan verovapaus
- Meteoriiitti
- Microsoft Unnatural Keyboard

</mahe kertoo>

***Jäynätiimin osana hääräsivät
tällä kertaa:***

Anna Katajainen
anix@cs.tut.fi

Markus Heikkilä
filou@cs.tut.fi

... niin mikä ihmeen levyserveri?

TiTe on kaikessa hiljaisuudessa järjestänyt jäsenilleen mahdollisuuden saada lisää levytilaa koulun koneille. TiTen oma kone näkyy osana proffan ja lintulan työasemien hakemistopuuta. Hiukan reilu vuosi sitten aloitettu projekti on nyt käyttöönottoa vaille valmis.

TiTen koneessa pyörii hiukan viilattu linux. Levytilan varjelemiseksi koneessa ajetaan viitostason ohjelmistoRAIDia. RAID on lyhenne sanoista "*Redundant Array of Independent Disks*" ja RAID-5:n tarkoitus on "lisätä hallitusti levyllä olevan tiedon redundanssia". Käytännössä viidestä kovalevystä muodostetaan yksi kokonaisuus jonne kirjoitettavat tiedot hajautetaan siten että yhden levyn hajotessa järjestelmä toimii edelleen ja data on sataprosenttisesti palautettavissa - vain järjestelmän suorituskyky heikkenee jonkin verran. Näin siis teoriassa. Käytännössä tietokoneessa on muitakin mahdollisia vikakohteita ja jos kone päättää hajota sopivasti on hyvinkin mahdollista että data häviää osittain tai kokonaan.

Nyt joku kysyy että kai levytilasta otetaan varmuuskopioita ..? Juu ei oteta. Syynä on levypalvelimen suuri kapasiteetti - varmuuskopiointi vaatisi varmistuslaitteilta vastaavasti suurta kapasiteettia, eikä TiTellä ole varaa, aikaa tai halua sellaista järjestää. Palvelinta ylläpidetään opiskelijavoimin - kukaan ei saa pöntön virittämisestä palkkaa, joten ei kannata tulla huutamaan naama punaisena tai pistää tulikivenkatkuksia sähköposteja jos jokin menee pieleen. Niillä ei todellakaan tule olemaan haluttua vaikutusta. Yritämme parhaamme ja säädämme pömpeliä omalla ajallamme, toivottavasti isompia ongelmia ei tule. Opiskelijaylläpitäjinä toimimme minä, TiTen atk-vastaava Antti Siiskonen (stdan@cc.tut.fi), sekä TITTU RY:n puheenjohtaja Markus Linnala (maage@cs.tut.fi). Meillä on mahdollisuus sörkkiä lain sallimissa rajoissa levypalvelimelle talletettua dataa.

Paljonko sitä levytilaa sitten saa ja miten? Tällä hetkellä henkilökohtainen levytila on laskettu 500 käyttäjän mukaan, jolloin yhden käyttäjän levytilaksi tulee hiukan reilut 100 megaa. Levytilaa saadakseen täytyy täyttää seuraavat kriteerit:

"Käyttäjän tulee olla Tampereen TietoTeekkarikillan varsinainen jäsen. Lisäksi hänen tulee opiskella tietotekniikan osastolla tai opiskella pääaineena jotakin tietotekniikan ammattiainetta em. oppilaitoksessa."

Killan jäsenyyden voi todistaa näyttämällä opiskelijakortistaan sitä punaista tarraa. Jälkimmäisten pykälien todistamiseen tarvitset opintorekisteriotteen ja fukseille riittänee lipare josta näkyy mihin koulutusohjelmaan ko. henkilö on kouluun hyväksytty. Opintorekisteriote tulee postitse kotiin kerran vuodessa, opintotoimisto tekee pyydettäessä lisäkopioita.

Levytila näkyy proffalla `/mnt/tite` -hakemistossa, jonne käyttäjälle tulee oma hakemisto. Lintulassa vastaava hakemisto on `/share/tite`. Levy ei kuitenkaan näy kaikille lintulan koneille - kaarnelle ja korpille levytila ei näy, mutta työasemaluokkien pienemmille koneille kylläkin.

Jos lisätilan hakemistopolku on hankala muistaa voi käyttäjä tehdä kotihakemistoon symbolisen linkin osoittamaan oikeaan hakemistoon:

In -s `/mnt/tite/stdan ~/tite`

Edellinen käsky tekisi stdan -käyttäjälle kotihakemistoon tite -linkin, joka osoittaa `/mnt/tite/stdan` -hakemistoon. Nyt käyttäjä voi käyttää tite -hakemistona näkyvää levyplänttiään tavallaan osana kotihakemistoaan.

Saamisproseduuri tiivistettynä:

1. Marssi kiltan myyntipäivystävän hallituksen jäsenen juttusille ja osoita täyttäväsi em. kriteerit.
2. Täytä 2 kappaletta käyttäjäsoppareita.
3. Patista myyntipäivystäjä täyttämään weppikaavake tiedoillasi.
4. Odottele. Kun proffalle /mnt/tite -hakemistoon ilmestyy käyttäjätunnuksellesi oma hakemisto on levytila käytettävissäsi. Kestänee parista päivästä pariin viikkoon riippuen ylläpidon luppoajasta.

Antti Siiskonen, atk-vastaava
stdan@cs.tut.fi

WWW.NIBBLLENWEPPIPALSTA.FI

Tervetuloa www.nibblenweppipalsta.fi:n pariin. Tämän palstan ideana on kertoilla hauskoista ja vähemmän hauskoista internetsivuista ympäri maailman. Esiteltävien sivujen valinta perustuu vain ja ainoastaan palstan tekijän mielenjohteisiin. Nämä ideat ovat kuitenkin jollain tavoin konkreettisesti tosielämään liittyviä ja niihin liittyy siis jokin oikea tarina. Mutta, ensimmäisen tarinan pariin...

Kävipä tuossa taannoin, että tuli englannin suullisen kurssin esityksen aika. Siinä tovin mahdollista aihetta pohdittuani sain villin idean pistää silmät kiinni ja umpimähkään valita sanakirjasta jonkin sanan. No sanaksi tuli shopkeeper. Hmm, ei pöllömpää. Vaan saako siitä aikaiseksi vähintään viiden minuutin mielenkiintoisen esitelmän? Päätin ottaa toisenkin sanan. Sain sanan invalid. Ahaa. Invalid Shopkeeper. Nooh, tulos ei vielääkään oikein miellyttänyt, ja keksin ottaa kolmannenkin sanan. Kokonaistulokseksi sain Invalid Old-fashioned Shopkeeper. Ei hyvä. Voisikohan Internet auttaa minua?

Altavistan hakukone todellakin löysi näillä hakusanoilla 39 sivua. Ihmeellistä. Joukossa oli yksi järkeväkin sivu. Sivun, jolla kerrotaan naisten töistä ja yhteyksistä 1800-luvun Amerikkalaisessa fiktiossa. Mutta siitä voit käydä itse lukemassa lisää:

<http://www.lonestar.texas.net/~kwells/melton.html>

Lisää ihmeellisiä seittiseikkailuja seuraavassa numerossa.

Linkin löysi
Anna Katajainen
anix@cs.tut.fi

